ו. וַיִּדְבֶּר אֲהַרֹן אֵל משׁה הו זַיְנַבָּוֹ אָתְהַ אָתְי הַשְּׁאַתְם וְאָת עלְתָם לְּבָּנִי יְהֹנְה וַתִּקְרֵאנָה עלְתָם לְבָּנֵי יְהֹנְה וַתִּקְרֵאנָה אֹתִי בָּאֵלֶה וְאָבַלְתִי חַשְּׁאַת

היום הייטב בעיני יהוה:

 ל) [קידוטין דף כל. וש"ג],
(לקמן קל. פסחים פב:]
ירושלמי פסחים פ"ז ה"ט,
ברים כו יד, 7 פסחים עד., לקמן קיג., ו) ע׳ לקמן ק:, נ) שמות כח לח, ק) פסחים עו:, **ט**) שם צב. י) שייך לדף

הגהות הב"ח (מ) נמרא ומה טומלה:

שינויי נוסחאות אן מום עובר (כי"צ): בן הותרו א) מום עורבר (כריים): ב] הותרו מכללן (כריים וכרה בושיי): ג] ל"ל רבה (שיים): ה] יצא חילל (שיים): ה] לאו ק"ר הוה כל"ל (שיים): ה] לאו ק"ר הוה כל"ל (ככס"ר ובעות" ה"מנס ככס"ר ובעות" ה"מנס לפנינה וע" מוי לרש העתי שכי לפנינה וע" מוי לרש העתי שכי לפנינה וע" מוי לרש העתי שכי לפנינה וע" אדרינא: ון ל"ל אדרבה (ש"ם): זו בתרבי ומור כל"ל אדרבה (ש"ם): זו בתרבי ומור כל"ל אדרבה (ש"ם): זו בתרבי ומור כל"ל אדרבה היו היו בתרבים! ז] בקרבן יחיד כ*ל"ל* (ד"ו רפ"ב): זן בקרבן יחיד כתי (דרופיב). ח] בו כך (כתריי) מן כֿיל יחלל (יעביץ). ועפ"י רס"י יס לגרוס ומיהו לא יליף חילול מיניה וכו':'] תנאי דהתם דרשי קראי לפי וכו' עבודה וילפינן מקרא אחרינא אבל וכו׳ אחרינא מהך . ורא לא הוה כו' (צ"ק): יא] היו קוא לא החוד כו"(2 קוד אן היה לה אוכלין כנ"ל (מ"מ). נ"ל היו יכולין לאכול כל היום ולילה שלאחריו עד למחרתו והיו שורפין בו ביום כו׳ שורפין בו ביום כוי (ביק: (ביק: ב) ביום ולכן תשרף בלא כלייל (שים): או הקרבתוה ופסלתוה (שים): יד'ן נמי אמר להם שמא באנינות כלייל (שים): מון ואמר לו אהרן וכי הן הקריבו אונוים אני או הקריבו אונוים אני שאני כה"ג הקרבתים שאיו שאני כוז ג הקובתים שאין אנינות פוסלת בי כך פי׳ כו׳ (ש"מ): מז] דמה דמשמע הא אם הובא דמה פסולה, והיכי אם הובא דמה פסולה, והיכי ל"ל כנ"ל דריש ליה דלמא כו' כנ"ל (ש"מ): יוֹן שמא עברת על ש"ח. "ז] שמא עברת על האזהרה וטעית כו' (ש"ח): "ח] נדל"ל למשה להזכיר: "מ] עון נמחק (ש"ח): כ] מכללו לפי שהותרו בבמה (ש"ח): באן ל"ל האימורין (ש"מ): כבן זו גי' בה"ז. וטה"ק גר' כס"י לאו דאורייתא. וע' מהרמ"ש יז ב יעוד הרבה איכא למיפרך על וחמורים: קלים אלו קלים ווובווים. כד] דברים בעלמא (ש"מ): ברן דבוים בעימה (שנו). בה] ל"ל מטמא (בה"ז וצ"ק): בו] והוא תירוץ של הר' חיים בתום' סוד"ה והיכן (גליון): בז] כוונתו לקו' תו' בסד"ה היכן מחהר וכו' והר"ח תי' דאנינות לא אמר לו משה וכו' עד שפיר

שימה מקובצת (המשך) ואינו כן דלא היה לכם לשורפה בשביל זה דאין בו אלא אוהרה. דאל״כ מיקשי מה ענין זה אלל זה כיון דאינו מיירי רק באזהרה וקרא (משמע) בשריפה נמי איירי. וא"ת א"כ ולעילן כפורים מה מיירי זה על היק מהן כי פריך מאי טעמא לא יליף מהן הקריבו ומשני קסבר מפני טומאה נשרפה, (והן) [והלא הן] הקריבו לא מאי מיילול אלא לאזהרה כמפורש הכא. וי"ל דעדיפא מיניה משני הכת. וייינ דעבישה מניניה משני דמשמע טפי לענין קחלולן דעל ידו בא שרישה פולפיכך פירש דקרא בחילולן מיירי דהייט מחמת טומאה. ומ״מ קשה דבפי כילד לולין כוי עד דילמא ה״ק שמא עברסם על אזהרה דילמא ה״ק שמא עברסם על אזהרה ולהביאן פנימה וטעיתם לשורפה על כך כדדרשינן גבי אניטת, וי"ל דאניטת לא אמר [כו"] עד [שפיר] אשתרוף. וא"ת היא גופיה קשיא מה לין (או מה) שלא אמר בפירוש, כיון ימ"מ אמת שמשה אמרה. שכר אתה לת משובח של אהרן. וייל דטעם למד מחשובחו של אהרן. וייל דטעם בהא איכא [למימר] דלעולם אין לנו לומר שימלה משה הדברים בטעות אל"כ היתה הוכחה קלת מתוך תשובתו שהיו טועים. הילכד גבי אנינות שלא דידר לו משה מתחילה יטת שנח דיבר כו משה מחחינה 7 מביאת דם לפנים ויצא חוץ ומחון שובחו של אהרן אנו למדין מה אמו לו משה, דכיון דאמר לו משה מפני

מה שרפתה אותה ומדוע לא אכלתם,

והשיב אהרן מפני אנינות נשרפה, הילכך אמר לו משה שמא טעיתם לומר דאנינות מחלל העבודה מפני אהרן וכי הן הקריבו בתמיה כלומר וכי הן שהיו הדיוטות שהן מוזהרין להקריב אוננים והיו טועים, אני הקרבמי שאיני מוזהר ובזה לא היינו טועים, אלא מפני שאין לה אוכלים שרפוה. אלא בהבאת דם לפנים שאמר להם משה בתחילה הן לא הובא דמה, למה נאמר שהיה משה מולה הדבר בטעות אם לא היה פסול גמור, ומה שמע מהם שהיה סובר משה שהיו טועים. נשטי בנוחים) כן מו הזכנו דנה, נוה מהו מהיה נותר שהיה מום היה את בשטח של היה של שטר בנותר, ומה של שניה משט שהיה שושים. יר מרדכי הלוי אמר דכמיב (ויקרא י, יים) כן לל הדם אל את דה לה קדש פיניתה) לכל האלט אומה בקודש, אלמא משמע הא אם הוכאה דמה לפנים אשורה באכילה, ולאו מחספת של שהיה בארילה, ולאו מחמת טעות אמר זה (מהור-19 דים).

שאינו אוכל. דכתיב בי לא אכלתי באוני: [אין לו סקנה]. ואונן יש לו תקנה למחר: בעל מום. יש לו תקנה כשיעבור מומו: חילול בגופיה כתיב. כיון דדייקת הא אחר שלא יצא דו ק"ו תו למה לך: וקסבר מפני אנינות נשרפה. שלא היו לו אוכלין וכדפרישית וכשאמרו לו מפני

. אנינות שרפנוה טעה כסבור שהקריבוה אוננים ואמר להם שמא באנינות הקריבוה ומיהו חילול לא יליף ר׳ ישמעאל מיניה דאי לאו הו (קרא אחרינא) הוה אמינא האי דאמר להו שמא באנינות הקרבתם אותו לאו למימרא דאי עביד הכי שפיר אשתרוף אלא כשאמרו לו מפני אנינות שרפנוה אמר להם שמא עברתם על האזהרה והקרבתם אוננין ואמר לו אהרן וכי הן הקריבו דאסורים להקריב אוננין אני הקרבתי שאין אנינות פוסל בי: לא הותרו מכללן. זר ובעל מום מכלל איסורן שנאסרו במקדש לא הותרו אלל שום קרבן ולא אלל שום אדם תאמר באונן שהותר מכללו אצל כהן גדול: טמא יוכית. שהותר מכללו אלל קרבן לבור דכתיב במועדו די ואפילו בטומאה ואם עבד בקרבן יחיד חילל: ולפרוך מה להלד השוה. שבשלשתן שכן לא הותרו בקרבן יחיד אפי׳ אצל כ"ג אבל אונן הותר: שם טומאה מיהא הא אישמראי. כגון בלבור הלכך לאו פירכא היא. ואי קשיא למה לי למימר טמא יוכיח בזר נמי משכחת לה דהותר שם זרות בבמה הי אין זה הותר מכללו שהרי לא נאסר שם מעולם אבל אונן הותר מכללו שהרי נאסר במקדש אלל כהן [הדיוט]: מסקיף לה רבא בר אהילאי. אדרבא ח פריך דפשיטא ליה דטומאה לא הותרה לכהן גדול בקרבן יחיד מדלא אשכחן דאישתראי אלא בלבור ופשיטא ליה דהותרה בלבור אפילו אלל כהן הדיוט מדאישתראי סתמא ופשיטא ליה דאנינות הותרה אפילו בקרבן יחיד אלל כהן גדול מדאשתראי סתמא ובאיסור אנינות אלל כהן הדיוט בא לחלק על ידי ק"ו ולומר לא נאסר אלא ביחיד ולא אמרי׳ סתמא איתסר אם במה שלא חלקו הכתובים אתה בא לחלק על ידי קל וחומר אמאי פשיטא לך בהנך דלעיל יש לך לדרוש קל וחומר חילוף ולהחליף את כולן: לא סוסר אנינום אלל כהן גדול ביחיד. וכי שרייה בלבור שרייה: מק"ו ומה טומאה שהותרה כו'. דהא סתמא אישתרי: לא הותרה כו'. דהא לא אשכחן דאישתראי ביחיד דלא כתיב במועדו אלא בלבור, אנינות כו׳: וסותר טומאה כו׳. כלומר אי נמי דריש הכי ותותר טומאה אלל כ"ג ביחיד ז ואוקי איסורא בכהן הדיוט: ולא מותר טומאה אלל כהן

טמא שכן במיתה תאמר באונן וכו' וי"ל דסבר לה כרבנן דאמרי (סנהדרין פג.) בעל מום ששימש באזהרה ולא כרבי |דאמר| במיתה וא"ת מה להנך שכן פסולין בפרה בעל מום זר וטמא תאמר באונן (לחתן דף א:) וי"ל טבול יום יוכיח: אתיא בק"ו סיושב. חימה מה ליושב שכן לא הוחר

אנינות ומומאה מומאה יחיד ויחיד ציבור סימן)

מכללו: אבל בקרבן צבור מרצה. מימה הרי חטאת דאהרן דהיינו שעיר דר"ח דקיימא לן פרק טבול יום (לקתן קא.) ובשמעתין דאם

הקריבוה באנינות פסולה וי"ל כיון דלא ילפינן אלא מטומאה דינו כטומאה דאינו מרצה אלא באימורין כאן אבל הקרבן אינו נאכל ועוד דבלאו הכי סתר ליה שפיר להאי ק"ו: ומה שומאה. תימה אי אנינות לילה דאורייתא בו איכא למיפרך מה לטומאה שכן הותרה בפסח הבא בטומאה באכילה ₪ חאמר באנינות שלא הותר ש: ולא תותר אניגות בו'. תימה מה לטמא שכן מטמא כיו ויש לומר דאינו ק"ו גמור אלא סתירת דברים כיו:

י כל חדא וחדא תיקום בדובתיה. ל"ע פ"ק דחולין (דף כב:) גבי ק"ו דכשר בחורים פסול בבני יונה וגבי כשר שבפרה פסול בעגלה (שם כג:) וגבי

ויהיו כל הכלים מקבלין טומאה מאוירן מק"ו (שם כה.) ובפ' ואלו מנחות (מנחות עה.) גבי חלות ורקיקים וכן פ' כל המנחות (שם דף סב:) גבי שלמי יחיד שטעונין סמיכה ובפ' השוכר את הפועלים (ב"מ פח:) גבי שור אוכל במחובר ובפרק כילד הרגל (ב"ק כה:) דקאמר ותהא שן חייבת ברשות

הרבים מק"ו ובפ"ק דקדושין (דף יד.) ותהא יבמה יוצאה בגט מקל וחומר ובמיר פרק שלשה מינין (דף מד.) גבי טמא בהו כמיטמא ובסוף

יש מותרות (יכמות פו:) דנעשה מתים כחיים מק"ו לריך לדקדק בכולן אמאי לא אמר כל חדא וחדא תיקום בדוכתיה ושמא שאני הכא משום

ותירך דשאני גבי לין דכתיב" לרצון להם הדיוט כו'. כלומר ח"נ החליף ודרוש בו חו נמצא מסולק מכולן ולא בכל מהום שמרלה ועוד י"ל דאפילו מיקרי הותר מכללו מ"מ פרכינן הכא שפיר שכן לא הותרו מכללן במקום – מדע מה תדרוש אלא אל תחלוק במה שלא פירשו לך הכתובים: שנאסרו: שם פומאה מיהא אישתראי. וח״ת מה להנך זר בעל מום

שאמר להם משה שמא עברתם על איסור הקרבת אנינות וטעיתם מחמת כך לשורפו ומיהו לא יחול יו כדפי׳ בקונטרס בסמוך וסוגיא זו לא כחד מהנך תנאי דפ' טבול יום (לקמן קא.) ואין לתמוה על זה דהנהו תנאי ז דרשי קראי דהתם לפי האמת דקי"ל דאונן מחיל עבודה

מקרא אחרינא אבל אי לאו דנפקא לן מקרא אחרינא מהתם לא הוה שמעינן דהוה דרישנא לקרא כי הכא

וכדמפרש ליה בקונטרם: והיכן מווהר כו' אלא מהן . הקריבו וקסבר מפני אנינות נשרפה. שלא היו או אוכלין כל היום ולילה שאחרי כן ולמחרתו יהיה [נותר] ונשרף בו ביום יבו בלא עבור לורה דקסבר אנינות לילה נמי אסור ואפי׳ נקבר המת יי וכשאמר לו אהרן מפני אנינות נשרפה טעה משה שלא הבין מפני אנינות דקאמר אהרן שזהו שלא היו ראויין לאכול מחמת אנינותם אלא קסבר שהקריבו אוננים ואמר להו משה שמא באנינות הקרבתוה יו ומיהו חילול לא יליף ר׳ ישמעאל מיניה דאי לאו קרא אחרינא הוה אמינא דכי נמי דו דאמר להם באנינות אקרבתוה לא למימר דאי עבוד הכי שפיר אשתרוף אלא כשאמרו לו מפני אנינות שרפנוה אמר להם שמא עברתם על אזהרה והקרבתם אוננים ואמר בו אהרן וכי הן הקריבו כך פי׳ בקונט׳ וקלת לריך להוסיף על פירושו דכשחמר להם שמח עברתם על אזהרה והקרבתם אוננים רולה לומר וטעיתם לשורפה על כך דאי לאו הכי מה ענין זה אלל (זה) שריפה ועל זה השיב אהרן הן הקריבו אני הקרבתי ומפני אנינות שאמרתי לא מפני הקרבתם באנינות אלא מפני שלא יכולנו לאכול מפני אנינות וא"ת בפ' כילד לולין [פסחים פג.] ולקמן בפרק התערובת [דף פב:] דדרשינן חטאת שנכנס דמה לפנים פסולה מהן לא הובא את דמה ביו היכי דריש ליה דלמא הכי האמר ליה שמא יו טעית לשורפה מפני שנכנס דמה לפנים וי"ל דלא דמי דלמה היה לו להזכיר למשה יהו הנך פסולין דיולא ונכנס דמה לפנים דבשלמא גבי אנינות היה סבור שמא טעה לפי שאמר לו אהרן מפני אנינות נשרפה וה"ר חיים תירץ דאנינות לא אמר לו משה בפירוש אלא מתוך תשובתו של אהרן אבל הן לא הובא את דמה אמר משה בפי׳ משמע בהדיא דאם הובה שפיר הישתרוף: שבן לא הותרו מכללן. פירש נקונטרס וזר דהותר בבמה אין זה הותר מכללו שהרי לא נאסר שם מעולם והקשה ה"ר חיים דבהקומץ רבה (מנחות כה.) קרי עון ש יולא הותר מכללו ב בבמה

ויקרא י. יט מוסף רש"י י אונן שאין אוכל. שלא הותרה כאן אלא עבודה, וקדשים אסורין לאונן ק"ו ממעשר הקל שאמרה סורה לא אכלפי באוני ממנו (יומא מטאת דאהרן שהיו אוננין ואסורין לאכול בקדשים, דכתיב לא אכלתי באוני ממנו, ואמו קדשים בק"ו ממעשר (פפחים פב:). שלא הותרה להם אנינות לבו ביום (לקפון קא.):

שימה מקובצת

קסבר מפני אנינות נשרפה. שלא היו לה אוכלין, וקסבר אנינות לילה דאורייתא. ומיהו לא יליף (חילול) כי ישמעאל וחילולן מינים (חינוג) רי שמעתה (חינוג) מיניה דאי לאו קרא אחרינא כוי (ככמוב בכש"י ד"ה קסבר] (לשון מהר"פ): מפני אנינות נשרפה. וא"ת חילול נמי בגופיה כמיבא כדאמר לעיל הא אקריבו אינהו שפיר אשתרוף. [וייל דאין לאו קרא אחרינא הוי אמינא הא דאמר להו שמא באנינות הא דאמר להו שמא באנינות למן כמו קוט מתוינט שף מומינו הא דאמר להו שמא באנינות הקרבתם אותה לאו למימרא דאי עבדי הכי שפיר אשתרוף כו' כפ"ה. וא"ת בפרק התערובת כו' [ככתוב בתוד"ה והיכן]. וי"ל דלא דמי לאניטת בין ודלאן אמר משה בפירוש נחנינות ביו [דנח] חמר משה בפירוב אלא מחוך חשובחו של אהרן כדפי׳ אבל הן לא הובא את דמה כחוצ בפירוש משמע בהדיה הה אם הובה שפיר אשתרוף (תוספות בסגנון אחר): שכן לא הותר מכללו. וא"ת הרי שבן כא חותר מבלכרו. וחית הכי הותר מכללו בבתה וחייל דהואיל ואם לא נאסר מעולם אין זה הותר מכללו, דמכללו משמע ממקום שנאסר וכפ"ה. והקשה הר"ר חיים כהן כוי וככתוב בתוד"ה שכן]. וי"ל דה"פ מה לור שכן לא הותר בבתת לבור מאמר באונן שכן הותר מכללו בבתת מאמר באונן שכן הותר מכללו בבתת תחמר כחוק שכן הותר מכננו ככמת לכור (מהר"פ): אתיא בקל וחומר מיושב. לא כא רב משרשיא לחלוק על דברי רבי ישמעאל שהוא תנא, . אלא תנא דבי רבי ישמעאל אמר דבריו בקינור חמים מקנ וחומר וגם אמר יוחר, ופי׳ החלמוד לעיל מבעל מום (או מאוגן) [ואוגן], ורב משרשיא פי׳ מיושב. ויש לחמוה על הסוגים. דלעיל אמר למנא דבי ר׳ הסוגים, דנעינ חמר נמנה דבי רי ישמעאל קאמי זר מאוען ובעל מוס, דקאמר אונן יוכיה, אלמא פשיטא ליה דאוען מחלל יומר מזר, והכא פשיט אוען מבעל מוס וזר (אלא) (אלמא) פשיט ליה דור מחלל יותר מאוכן. ואמר מורי דתנא דלעיל מיירי לפי המתר נמרי דענמ דנטינ למייר נפי אחתה שיטה דקים לן דאונן מחלל עבודה מקרא דהן הקריבו או מן המקדש כוי הא אחר שלא ינא כוי, אבל זר לא נפקא לן מוינורו דלא מיירי כלל בזרות אלא בטומאה, והכא מירי לפי אותה שיטה דור מחלל עבודה מוינזרו ולא נפקא לן אונן לא מהן הקריבו ולא [מ]ומן המקדש לה לל (מהר"פ): אתיא [כק"ו] מיושב בו'. וא"ת מה ליושב שכן לא הותר מכללו במקדש אלל כה"ג בקרבן יחיד מאמר באוט כו', וי"ל דהוי פירכל כל דהו ופירכא כל דהו לא פרכיט על חדא מחדא (חולין דף קטו.). ומיהו לבסוף דקאמר אמיא מיושב וחד מהגרן קשה לחיכה מניים מיושב וחד מהגרן קשה להלד מה להלד השה שבה שבהן שכן לא התכו מכללן במקדש, ווייל דשם טומאה מיהא אישתראי ומילף מיושב ומטמא ומהרש: אבל בקרבן צבור מרצה. מימה הא מדכמיב הן היום הקריבו משמע אי אקרבוס שפיר אשתרוף, והתם קרבן לצור הוי, וי"ל דנהי דמרלה מ"מ אינו נאכל דדיו לצא מן הדין [להיות] כנדון דמטומאה גמרינן לה והתם אינו נאכל אע"ג דמרלה. ומיהו קשה דלא דמי לטומאה דהתם הא דאינו נאכל היינו [טמא], אבל באנינות לא שייך למימר הכי. לכד נראה דרבא סבר מפני טומאה נשרפה ומה שלא אכלוה היום טונמה נשניפה ונוה שנח הכנה היום מפני שהיו אוננים ולא היו להם אוכלים, אבל ודאי אם היו שם כהנים שלא היו אוננים היו מותרים לאכול אף על פי שהאוננים הקריבוה כיון

בעל מום שאוכל אם עבד חילל אוגן שאין אוכל אינו דין שאם עבד חילל מה לבעל מום שכן עשה בו קריבין כמקריבין זר יוכיח מה לזר שכן אין לו תקנה בעל מום א יוכיח מוחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שהן מוזהרין ואם עבדו חיללו אף אני אביא אונן שמוזהר ואם עבר חילל היכן מוזהר אילימא מומן המקדש לא יצא חילול בגופיה כתיב ביה אלא ימהן . הקריבו וקסבר סמפני אנינות נשרפה איכא למפרך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרה ם מכללו ממא יוכיח מה לממא שכן מממא הגך יוכיחו וחזר הדין כו' הצד השוה שבהן שמוזהרין כו' ולפרוך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרו מכללן אצל כהן גדול בקרבן יחיד שם מומאה מיהא אישתראי רב משרשיא אמר אתיא בקל וחומר מיושב ומה יושב שאוכל אם עבד חילל אונן שאינו אוכל אינו דין שאם עבד חילל מה ליושב שכן פסול לעדות מיושב תלמיד חכם מה לשם יושב שכן פסול לעדות שם יושב לא פריך ואם תימצי לומר פריך אתיא מיושב ומחדא מהגך: אוגן פסול: אמר רבאיו לא שנו אלא בקרבן יחיד אבל בקרבן צבור מרצה קל וחומר מטומאה (6) מה טומאה שלא הותרה מכללה אצל כהן גדול בקרבן יחיד הותרה אצל הדיום בקרבן צבור אנינות שהותרה מכללה אצל כהן גדול בקרבן יחיד אינו דין שהותרה אצל כהן הדיום בקרבן ציבור מתקיף לה רבא בר אהילאי לא תותר אנינות אצל כהן גדול בקרבן יחיד מקל וחומר ומה מומאה שהותרה אצל כהן הדיום בצבור לא הותרה אצל כהן גדול בקרבן יחיד אנינות שלא הותרה אצל כהן הִדיוט בקרבן צבור אינו דין שלא תותר אצל כהן גדול בקרבן יחיד ותותר מומאה אצל כ"ג בקרבן יחיד מק"ו ומה אנינות שלא הותר אצל כהן הדיום בקרבן צבור הותרה אצל כהן גדול בקרבן יחיד מומאה שהותרה אצל כהן הדיום בקרבן צבור אינו דין שהותרה אצל כ"ג בקרבן יחיד ולא תותר שומאה אצל כהן הדיום בקרבן צבור מקל וחומר ומה אנינות שהותרה אצל כ"ג בקרבן יחיד לא הותרה אצל כהן הדיום בקרבן צבור מומאה שלא הותרה אצל כהן גדול בקרבן יחיד אינו דין שלא תותר בכהן הדיום בקרבן צבור (ולא תותר ולא תותר

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

הף פני פי שהחומים הקריטה כיון "ארצים לנון ד' דצפ ק דנקדושין לנף דו" ולנואר "כלנה דוכלה בכם לנוקר דקרבן בבור הזו חויטל עבודה דאוטן נים דאניטם לילה לאו דאורייתא והייט [ה] היום כדפי לעיל. וחדע דאי קסבר אניטת לילה דאורייתא אייב היכא יליף דמותר אניטת מטומאה, הא איכא למיסרך מה לטומאה שכן הוחב מכלל אלל אכילת ספחים (מהרים): רש"א ד"ח וקסבר בי שבא עברתב והקרבתב אוננין. גליון, כלומר וטעיתם לשופה על כך דאין בי אלא אוהרים. ר"ה וקסבר כו' שמא עברתם והקרבתם אונגין. גליון, כלומר וטעיתם לשורפה על כך דאין בו אלא אזהרה: רגוד"ח (מעמי הקודם) קשבר מפני הטומאה כי דהוה דרשנא לקרא כי הכא ודממפרש ליה בקונטרס. ולפי גירסת הקונטרס בפרק טכול יום היה ראוי לגרוס כאן קסבר מפני אניטת נשרפה, דמ"ד מפני טומאה ע"כ דריש הן הקריבו אני הקרבתי. ע"כ (חוני חיצוניות. מ"ם: ד"ח ד"ה וחיבן מווחר בו' דבשאבר לדם שבא עברתב בו' ר"ל ושעיתם לשורפת על כך. והייתם סוברים דכמו שיש אזהרה להקריבה באנינות (כמו כן) יש לשורפה בכך,